

הרעיון של מחקר וחינוך בתחום העבודה הסוציאלית

פרופ' ג'יין מארש

ביה"ס לניהול שירותים חברתיים

אוניברסיטת שיקגו, ארה"ב

361.018 M277

מארש, ג'יין
הרעיון של מחקר וחינוך בתחום הע

תשס"ט 2009
JSW 001567325 00001 1

זינס ז"ל

ההרצ

1567326-10

א' סיון, תשס"ט
24 במאי 2009

ביה"ס לעבודה סוציאלית ולרווחה חברתית
ע"ש פאול ברוואלד

האוניברסיטה העברית בירושלים

האוניברסיטה העברית בירושלים
הרשות לספריות
הספרייה לחינוך ועבודה סוציאלית

הדעינון של מחקר וחינוך בתחום העבודה הסוציאלית

פרופ' ג'יין מארש

מטרתה של הרצאה זו היא לבחון את הדעינון של מחקר והשכלה מקצועית בתחום העבודה הסוציאלית, בהקשר של יובל ה-100 לייסודו של בית הספר לניהול שירותים חברתיים (School of Social Service Administration – SAA) של אוניברסיטת שיקגו ויובל ה-50 להקמתו של בית הספר לעבודה סוציאלית ע"ש פאול ברואלד של האוניברסיטה העברית. בעת ששני המוסדות המכובדים האלה מציינים את יובלותיהם ונושאים מבטם לעתיד, חשוב לתת את הדעת לדעינון של מחקר והשכלה בתחום העבודה הסוציאלית, כלומר לשאלה מה דמותם כיום ואיזו דמות הם לובשים והולכים. השאלה תיבחן תוך שימוש בעדויות היסטוריות מתקופה מוקדמת בתולדותיו של בית הספר לניהול שירותים חברתיים של אוניברסיטת שיקגו, שיוצגו לצורך בחינת התפתחות המחקר והשכלה בתחום העבודה הסוציאלית, תוך התמקדות מיוחדת בקשר בין מחקר-הוראה-עבודה מעשית באוניברסיטת מחקר. בית הספר לניהול שירותים חברתיים, שהוא אחד מבתי הספר הראשונים לעבודה סוציאלית בעולם שהוקמו במסגרת אוניברסיטת מחקר, ישמש כמקרה לדוגמה בהרצאה שמטרתה להציג את עיקרי מערכת הערכים והעקרונות המניעים את הצלחת

מפעלנו המשותף. ברצוני להודות למשפחת פינס על תמיכתה בהצאה זו ועל ההזדמנות שנתנה לי לחלוק אתכם את מחשבותיי.

במהלך ההיסטוריה הושפע מקצוע העבודה הסוציאלית במידה רבה מהקשרו הלאומי, כלומר מהמערכות החברתיות והפוליטיות שהמקצוע היה חלק מהן. אף שמקצוע העבודה הסוציאלית לבש צורות שונות במערכות רווחה שונות ובנקודות זמן שונות בהיסטוריה, הוא עבר התפתחות מהירה במיוחד בתקופות של שינויים חברתיים, כמו למשל אחרי מלחמה או בתקופות של שינויים פוליטיים וכלכליים נמרצים. בימים שבהם הוקם ביה"ס לניהול שירותים חברתיים, הייתה ארה"ב שרויה בתקופה של תיעוש מהיר ועיור מהיר, ופעילות העבודה הסוציאלית הייתה פעילות פילנטרופית התנדבותית שעסקו בה בדרך-כלל נשים מהמעמד הבינוני, או שהייתה חלק ממערכת מתהווה של פטרונות פוליטית שקישרה בין הגשת סיוע לבין גיוס מצביעים. במחצית השנייה של המאה ה-20, לעומת זאת, הייתה העבודה הסוציאלית בארה"ב פעילות הרבה יותר מקצועית, שאורגנה כתמהיל של ארגונים ציבוריים ומלכ"רים פרטיים לשירותי רווחה שפעולותיהם חבקו מגוון של תחומי בריאות, בריאות הנפש, רווחת הילד והמשפחה, התפתחות בני נוער והכשרה לעבודה.

תביעת תחומי סמכות מקצועית

ניתוחים מודרניים של מקצועות נשענים על מערכות או על תאוריות מוסדיות המבליטות את תהליך הופעתם והתפתחותם של מקצועות ביחס למקצועות אחרים (Abott, 2008). התאוריות האלה מתמקדות בעובדה שמקצועות מתקיימים בשדה ארגוני, שבו הם נמצאים בתחרות מתמדת על תחומי פעולה שבהם ביכולתם לשלוט על העבודה ולעשות שימוש במומחיותם המקצועית. לדברי אבוט (Abbot) במאבק זה על תחומי סמכות מקצועית, בסיס הידע של מקצוע מסוים נעשה ל"מטבע של התחרות". אנשי מקצוע משתמשים בבסיס הידע שלהם על-מנת לעבור לתחומים חדשים ולטעון לאפקטיביות וליעילות. Marsh (2000) מצביעה על פיתוח ויישום של מתודולוגיות מחקר של מקרה יחיד בעבודה סוציאלית כדוגמה לשימוש בידע חדש לתביעת אחריותיות (accountability) גדולה יותר ותרומות אפקטיביות יותר כ"מטפלים-חוקרים" (ראה גם Reid, 1994). חשוב לציין שבסיס הידע של מקצוע נשמר בדרך-כלל ברמת הפשטה עקבית אבל מפוצלת מבחינה לוגית, כך שהוא רלוונטי יותר לבניית תאוריות, למחקר ולפיתוח ידע חדש מאשר לפתרון בעיות מעשיות בשטח. הרעיונות האלה, הקשורים להופעתם ולהתפתחותם של מקצועות חדשים יוצרים מסגרת איתנה לניתוח ההצלחה בהתפתחות בתי ספר לעבודה סוציאלית באוניברסיטאות מחקר.

מחקר ופיתוח ידע: משימה מקצועית ראשונה במעלה

דילמה מהותית שעמדה בפני עובדים סוציאליים בתקופת התהוותו של המקצוע הייתה לבדל את עצמם ממגישי סיוע אחרים – מקצועיים ובלתי מקצועיים – מעבודתם של אנשי דת מחד ושל עובדים פוליטיים מאידך. בשנים שבהן הוקם בית הספר היה מתן צדקה, או עבודה סוציאלית, בסמכותה של הכנסייה או של אנשים חסרי הכשרה מתאימה שמונו מטעמים פוליטיים, והופקדו, במקרים רבים, על ניהולן של סוכנויות רווחה ציבוריות. הסיוע הסוציאלי הלא-שיטתי והלא-מדעי שנתנו קבוצות אלה עורר את דאגתן של האימהות המייסדות של בית הספר לניהול שירותים חברתיים, אדית אבוט (Edith Abbot) וסופוניסבה ברקינרידג' (Sophonisba Breckinridge). דרישתן לגישה יותר שיטתית לעבודה סוציאלית העמידה את פיתוח המחקר והידע במרכז הפעולות למתן אופי מקצועי לתחום. יתרה מזאת, הן דיברו במפורש על הקשר הסינרגטי בין מחקר ועבודה מעשית.

אבוט וברקינרידג', שהיו שתיהן בעלות תארים אקדמיים מתקדמים מאוניברסיטת שיקגו (אבוט - תואר דוקטור בכלכלה מדינית וברקינרידג' - תואר במשפטים) היו מוכוונות-אקדמיה. הן הכירו בשיטה המדעית כדרך לרכישת ידע שיכלה גם להעניק לגיטימיות לתחום צעיר זה של עבודה סוציאלית ורווחה חברתית, וגם להיות בעלת ערך גדול לקידום יכולותיו. השימוש התכוף שעשו במילה "מדעי" התייחס בבירור למדע כאמצעי לרציונליזציה

ולארגון שיטתי של מערכת פעילויות. אבוט אהבה לצטט את ארנולד טוינבי שהשתמש בקונוטציה דומה למדע כשקבע: "להפוך את עשיית הטוב למדע היא הבעיה הגדולה של ימינו" (The "University and Social Welfare", 1930, [5;4]). אבוט חוזרת בעצם על אותם הדברים ועל אותה הקונוטציה זו כשהיא אומרת: "מוסדות הצדקה הציבוריים שלנו נותרו תלויים במדיניות של סחף, מקריות וגורל במקום להימסר לניהול מדעי" (The "University and Social Welfare", 1930, pp. 6-7 [5;4]).

מחקר משולב בעבודה מעשית

אבוט וברקינרידג' דרשו, מן ההתחלה, שילוב של מחקר ועבודה מעשית. הן נמנעו מהעברה חד-סטריית של תאוריות ועדויות לעבודה המעשית – או מה שאנחנו מתארים כיום לעתים כמודל של "העובד הסוציאלי כצרכן של ידע". תחת זאת הצביעו אבוט וברקינרידג' על הסינרגיה החשובה בין מחקר ועבודה מעשית וטענו שכל אחת משתי הפעילויות זקוקה לאחרת. הן גרסו שלחוקרים החסרים את התובנות שמקורן בעבודה מעשית, אין בסיס להבנת הגורמים לבעיות חברתיות או למציאת פתרונות אפשריים. הן חששו שהממצאים שיביאו חוקרים הפועלים מחוץ לתחום העבודה המעשית, יהיו יבשים ובלתי רלוונטיים לעבודה המעשית. אבוט סיכמה זאת כך:

כדי שהעבודה הסוציאלית תוסיף להתקיים, יש לפתח אותה באופן מדעי בסיועם של עובדים סוציאליים בעלי הכשרה נאותה... כל שיטות החקירה בעולם לא יניבו דבר מלבד תוצאות מכניות... החוקר יהיה מכונה חסרת ראש. ("Research in the Program of Social Worker

(and Agency", 1931, p. 2, [5;14]

לפיכך, לגבי אבוט, שיפור האיכות והרלוונטיות של המחקר היה מותנה בכך שהוא יהיה חלק בלתי נפרד של העבודה המעשית, וינוהל על-ידי עובדים סוציאליים "בעלי הכשרה נאותה".

עבודה סוציאלית נאמנה למקורות הרפורמיסטיים

ראשוני העובדים הסוציאליים שפעלו במסגרת של אוניברסיטת שיקגו, נדרשו גם לבדל את עצמם מהתחום הסוציולוגיה שהתפתח באותה תקופה. פעולות של רפורמות חברתיות שהתקיימו בעידן הקדמה (Progressive Era), קודם למלחמת העולם הראשונה, והתרכזו פעמים רבות בשכונות מצוקה, היו פופולריות למדי והשתתפו בהם סוגים שונים של פעילים, אנשי דת ואנשי אקדמיה. נשות האקדמיה ברקינרידג' ואבוט היו פעילות מאוד בתנועת המעבר לשכונות המצוקה (settlement house movement); הן התגוררו ב-Hull House (בשנים 1908-1920) ועבדו בקשר הדוק עם הפעילה ג'יין אדמס. הן היו חלק מרשת של מחוללי רפורמות

חברתיות, שרבים מהם כינו את עצמם "סוציולוגים מעשיים". בנקודת זמן זו, לא היה בידול של ממש בין העבודה הסוציאלית ובין תחום הסוציולוגיה. הסוציולוגיה האקדמית עצמה הייתה תחום צעיר, והעוסקים בתחום זה השתדלו מאוד למצוא דרכים לביסוס הלגיטימציה שלו. מה שעשו, בסופו של דבר, היה לוותר על ההתחלות הרפורמיסטיות שלהם ולפעול להשגת לגיטימציה בדרך של חיקוי מדעי הטבע ואימוץ רטוריקה של אובייקטיביות מדעית.

רוברט פארק (Robert Park), חבר במחלקה לסוציולוגיה של אוניברסיטת שיקגו, השמיע דברים צורמים כנגד הרפורמיסטיות, והתנגד בגלוי לנשות בית הספר לניהול שירותים חברתיים. הוא ניסה להניא סטודנטים מלהשתתף בקורסים בבית הספר באומרו: "הנזק הגדול ביותר שנגרם לעיר שיקגו, לא נגרם על-ידי פוליטיקאים מושחתים או פושעים אלא על-ידי נשים שקידמו רפורמות" (Bulmer, אחרי Rauschenbush, 1984, p. 68). זאת ועוד, הוא עודד סטודנטים לאמץ עמדה של מדענים - אובייקטיבית, ניטרלית מבחינה ערכית. פארק אמר לקבוצת סטודנטים, שגילו עניין ביחסים בין-גזעיים ש"העולם מלא באנשים המנהלים מסעות צלב ושתפקיד הסטודנט הוא להיות המדען הרגוע, המנותק החוקר יחסים בין-גזעיים באותה אובייקטיביות שבה זואולוג מנתח חיפושית", ייתכן שהדברים נאמרו בין השאר מתוך כוונה להמעיט בערכן של נשות בית הספר לניהול שירותים חברתיים וגם כדי לעשות הבחנה בין סוציולוגיה לעבודה סוציאלית. (Bulmer, p. 76, ציטוט של פארק).

אבוט מצדה, זלזלה בגישתם של הסוציולוגים הגברים שהייתה בעיניה גישה פסאודו-אובייקטיבית, פסאודו-מדעית. דעתה הייתה שאפשר ואפילו עדיף, לבצע מחקר שיטתי תוך עיסוק בעבודה סוציאלית מעשית. וכך היא מתארת מדענים בתחומים אחרים של מדעי החברה:

...חוששים מאוד. הם מפחדים שאיננו יכולות להיות מדעיות משום שאנחנו מנסות למצוא תרופה לרעות החולות שהחברה נדרשת לטפל בהן, אבל אם דרך זו, של מתן טיפול מְרָפָא לאחר האבחון אינה מדעית, אנחנו מוכנות להיקרא בשם אחר. (Are There Underlying Principles? 1930, p. 18 [A3;8])

דיגן (Deegan) (1988) מציינת שהאנטגוניזם הזה, בין הסוציולוגים הגברים לבין הנשים הרפורמיסטיות הוביל, בסופו של דבר, להגדרה מחדש של גבולות הסוציולוגיה. ההיסטוריה של התחום לא שוכתבה תוך התעלמות מחלקן של הנשים בו, אבל הן הוגדרו מחדש במסגרת המקצוע הנפרד של עבודה סוציאלית. היא גם מציינת שההיסטוריה המשותפת של הסוציולוגיה והעבודה הסוציאלית בתנועת המעבר לשכונות המצוקה נשכחה במידה רבה. רוב הסקירות ההיסטוריות אינן מתעדות את העובדה שהעוסקות במקצוע העבודה הסוציאלית המתהווה בשיקגו, פעלו להשגת לגיטימציה תוך שמירה על נאמנות למקורותיו הרפורמיסטיים,

בעוד שאנשי תחום הסוציולוגיה פעלו להשגת לגיטימציה בדרך של פסילת ההיבט הזה של ההיסטוריה.

נשות בית הספר לניהול שירותים חברתיים מצדן, דיברו באופן הברור ביותר על ההבדל בין בית הספר ובין מדעי החברה האחרים, כשבמרכז ההבחנה הזאת עומד התפקיד שממלאים המחקר ופיתוח הידע. כאמצעי להתחרות במדעי החברה האחרים, הן דרשו לקבל תחום פעולה מסוים לעבודה סוציאלית – תחום פעולה הרואה במחקר ובפיתוח ידע חלק בלתי נפרד של העבודה המעשית. לדבריה של אדית אבוט:

התחום שלנו הוא תחום מוגדר בבירור בתוך השטח של מדעי החברה. מדובר בטיפול חברתי שמטרתו לספק רווחה חברתית. הכוונה לטיפול חברתי במובנו הרחב ביותר... כולל מחקר חברתי שמטרתו המיוחדת היא פיתוח מדיניות חברתית, כי מדיניות כזו מביאה לפיתוח טיפול חברתי". (Are There Underlying Principles...? 1930, p. 18 [A3;8])

חזוןן של אבוט וברקינרידג' צפה, במידה רבה, את סוגי המחקר ההתערבותי והיישומי המאפיינים כיום את עבודתם של חוקרים רבים בתחום העבודה הסוציאלית. הוא גם צפה את הניתוחים הפמיניסטיים של הפילוסופיה, המדע והעבודה הסוציאלית (Krantz, 1988). פמיניסטיות רבות מדגישות את הסינרגיה בין מחקר ועבודה מעשית, את הרציפות של צמצום יחסי ההיררכיה בין

"השכלה מדעית" באוניברסיטת מחקר

האופי המוגדר של אוניברסיטת המחקר במהלך התפתחותה בראשית המאה ה-20 – ערכיה ועקרונותיה – השפיע על ההגדרה שנתנה אדית אבוט לתחום העבודה הסוציאלית ותמך בה. הערכים של אוניברסיטאות המחקר הראשונות בארה"ב, ביניהן גם אוניברסיטת שיקגו, הדגישו את חופש המחקר, את היושר המדעי, את דרך הארץ בדיון, את האמון בהיגיון, את הפצת הידע ואת מעורבות הציבור (Pelikan, 1992). אבוט הרגישה מחויבות עמוקה לערכים אלה, ביחוד לערך האחרון של קידום אתריותה של האוניברסיטה לשיפור החברה. דעותיה עלו בקנה אחד עם דעותיה של הנשיא המייסד של אוניברסיטת שיקגו, וויליאם רייני הארפר (William Rainey Harper). הארפר האמין שאת הידע הנוצר באוניברסיטת מחקר חייבים להעביר לחברה הרחבה, ולכן האוניברסיטה היא "מוסד של שירות ציבורי, בכל המובנים" (Bulmer, 1988, p.22).

חזונה של אבוט, על מיקום בית ספר מקצועי לעבודה סוציאלית באוניברסיטת מחקר לא זכה בתחילה לתמיכת עמיתותיה הפעילות. כשהרעיון להקים בית ספר לניהול שירותים חברתיים באוניברסיטת שיקגו הועלה לראשונה, פקפקו גיין אדמס ונשים אחרות מ-Hull House, בערך ההתקשרות עם אוניברסיטת שיקגו. הן חששו שאוניברסיטאות מנותקות מהעולם האמיתי ושלא יהיה

להן מקום למרכיב עבודת השטח של ההשכלה בתחום העבודה הסוציאלית. הן גם חששו מפני האליטיזם של העולם האקדמי הנוהג להציג את ממצאי מחקריו לחברים מיוחסים אחרים בחברה – חוקרים ומלומדים אחרים – במקום להציגם בפני כל חברי הקהילה שהשתתפו במחקר. אבוט השיבה ש:

אוניברסיטה אינה עוד מוסד הסגור בדי אמותיו; היא מהווה חלק מהחיים הלאומיים שלנו. הכנה לשירות ציבורי... היא לבטח מחויבות של אוניברסיטה בעולם המודרני. (Edith and Grace Abbot Papers, University of Chicago Special Collection, Box 13, Folder 5)

כוח השכנוע של אבוט, יכולתה לשכנע את בני זמנה בחשיבות הקשר לאוניברסיטה מתועדים במכתב לאחותה גרייס, שבו הודיעה לה על הסכמת חבר הנאמנים של אוניברסיטת שיקגו להקים את בית הספר לניהול שירותים חברתיים באוניברסיטה. בשורה האחרונה של המכתב היא מרגיעה את אחותה באומרה שהכול נעשה בהסכמתה ובתמיכתה של "גברת אדמס" (Edith and Grace Abbot Papers, [5;13]).

סיכום

נשות האקדמיה הראשונות בתחום העבודה הסוציאלית באוניברסיטת שיקגו הטביעו חותם עמוק ורב-שנים על התפתחות התחום כשדגלו בגישה שיטתית לעבודה סוציאלית, גישה שהעמידה את המחקר ואת פיתוח הידע במרכז מפעל הושטת הסיוע. התמקדותן בפיתוח בסיס ידע ספציפי לעבודה סוציאלית אפשרה להן לבדל את עצמן ממושיטי סיוע לא-מקצועיים וגם מעמיתיהן העוסקים בסוציולוגיה. הן אמרו באופן הברור ביותר שהקשר בין מחקר ועבודה מעשית הוא קשר סינרגטי, ושאפשר, ובעצם עדיף, לערוך מחקרים כחלק מהעבודה המעשית. הן ראו במחקר בתחום העבודה הסוציאלית פעילות המחברת בין המחקר והעבודה המעשית, ומקומה של פעילות זו הוא שבידל את העבודה הסוציאלית מתחומים קרובים. הן התוו תכנית לימודים "מדעית" שהשפיעה במידה רבה על מה שאנחנו מלמדים כיום וטענו שהמקום הנכון לקיומה של פעילות זו הוא אוניברסיטת המחקר, שהתפתחה באותה עת. רעיונותיהן של אדית אבוט וסופוניסבה ברקינירידגי על אופיים ומקומם של המחקר וההשכלה בתחום העבודה הסוציאלית הם שהניחו אפוא את היסודות להתפתחות הנמרצת של בתי הספר המובילים לעבודה סוציאלית באוניברסיטאות המחקר המובילות כמו אוניברסיטת שיקגו והאוניברסיטה העברית.

References

- Abbott, A. (1988). *A System of Professions: An Essay in the Division of Expert Labor*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Abbott, E. (1930). "The University and Social Welfare." *The University Record*, 16(4).
- Bulmer, M. (1984). *The Chicago School of Sociology: Institutionalization, Diversity, and the Rise of Sociological Research*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Deegan, M.J. (1988). *Jane Addams and the Men of the Chicago School: 1892-1918*. New Brunswick: Transaction Books.
- Krantz, R. (1988). "Feminist Approaches to Science and the Social Work Research Debate." Unpublished paper, University of Chicago.
- Marsh, J.C. (1983). Research and Innovation in Social Work Practice: Avoiding the Headless Machine. *Social Service Review*, 57(4), 582-598.
- Marsh, J.C. (1994). Is Feminist Research Inherently Based on Qualitative Methodologies? In P. Nurius & W. Hudson (Eds.), *Controversial Issues in Social Work Research*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Marsh, J.C. (2000). Theories of Professions: Implications for Social Work. In Muller, S., Sunker, H., Olk, T., & Bollert, K. (Eds.), *Soziale Arbeit*. Luchterhand: Neuwied-Kriftel.
- Pelikan, J. (1992). *The Idea of University: A Reexamination*. New Haven, London: Yale University Press.
- Reid, W.J. (1994). The empirical practice movement. *Social Service Review*, 68(2), 165-184.

quite consonant with those of the founding president of the University of Chicago, William Rainey Harper. Harper believed that knowledge generated in the research university must be communicated to the broader society and, as a result, the university is "in every sense an institution of public service" (Bulmer, 1988, p.22).

Abbott's vision for locating a professional social work school in a research university was not originally supported by her activist colleagues. When the idea for the establishment of the School of Social Service Administration in the University of Chicago was originally proposed, Jane Addams and other women of Hull House were skeptical of the value of an affiliation with the University of Chicago. They were concerned that universities were out of touch with the real world and would have no place for the field work component of social work education. Furthermore, they were concerned with the elitism of the academic world where research findings were merely presented to other privileged members of society – other researchers and scholars – instead of being fed back as well to members of the community who had participated in the research. Abbott responded that:

A university is no longer a cloistered institution; it is part of our national life. Preparation for public service...is surely an obligation of a university in the modern world. (Edith and Grace Abbott Papers, University of Chicago Special Collections, Box 5, Folder 13)

Abbott's persuasive powers, her capacity to convince her contemporaries of the significance of a university connection is

documented in a letter to her sister Grace announcing the approval of the University of Chicago Board of Trustees to establish the School of Social Service Administration in the University. In the last line of the letter, she reassures her sister that all has the approval and endorsement of "Miss Addams" (Edith and Grace Abbott Papers, [5;13]).

Summary

Early social work academics at the University of Chicago had a profound and enduring impact on the development of the field by advocating a systematic approach to social work that placed research and knowledge development at the center of the helping enterprise. Their focus on the development of a specific knowledge base for social work enabled them to distinguish themselves from unprofessional helpers as well as from their disciplinary colleagues in sociology. They were very clear that the relation between research and practice was synergistic, that it was possible, indeed preferable, to conduct research as a part of practice. For them, social work research was an activity that was located at the nexus of research and practice, and the location of this activity served to distinguish social work from related fields and disciplines. They outlined a "scientific" educational curriculum that has profoundly influenced what we teach today and insisted that the proper context for this work was the research university, as it was developing at that time. Thus, the ideas of Edith Abbott and Sophonisba Breckinridge about the nature and location of social work research and education laid a foundation for the vigorous development of leading schools of social work at top-tier research universities like the University of Chicago and Hebrew University.

desirability of reducing hierarchical relations between researcher and research subject by engaging social work service users in the research process as well as the idea that the purposes of scientific research are more important than the method (Marsh, 1994).

Designing a “scientific education”

Fundamental to Abbott’s definition of social work was a well-conceptualized training program where research and practice were well-integrated. At the time, Abbott noted that many agencies wanted social workers trained in narrowly conceived approaches to casework or felt that personal attributes of “charm and poise” were enough. She was adamant that the education focus on knowledge and skill so that the graduates would not be:

. . .mere technicians – not even clever technicians – but men and women with scientific professional education – men and women “with the love of knowledge and the use of the tools of learning”, with a scholar’s discipline, and tolerance, and breadth of view, courage to know the truth, and the inquiring mind from which research is born. (“Are there Underlying Principles. . .” 1930, p. 20, [A3;8])

She believed the integration of research and practice would prevent the production of “headless machines” in two ways: by limiting the number of “practitioners” with too narrow a view of the problem because they lack a “scientific” education, and “researchers” with too narrow a view because they lack practical experience (Marsh, 1983).

Abbott’s view of “scientific education” looked remarkably similar to the curriculum elements and requirements we have today. The included: 1) social treatment, 2) public welfare administration, 3) social research and statistics, 4) economics and politics, 5) the history of social experimentation (by which she meant the implementation of new social welfare programs which could be evaluated) and 5) field work (“Are There Underlying Principles Basic to Professional Education in Social Work?” pp.4-7, [A3;8]). Abbott’s broad, academic view of social work education was pioneering in the field for its simultaneous emphasis on practice, research and social welfare policy. She believed other social work educators were too narrowly focused on education for helping the individual. She quoted Mary Richmond on this point when she said most social workers would “help Mr. and Mrs. Jones out of the ditch”, but they were less likely to be interested in understanding how to “get rid of the ditch” (“Research in the Program of Social Worker and Agency”, p.9, [5;3]).

A “scientific education” in a research university

The particular character of the research university as it was developing in the early 20th century – its values and principles – both influenced and supported Edith Abbott’s definition of the social work field. The values of early research universities in the U.S., including the University of Chicago, emphasized freedom of inquiry, scholarly honesty, civility in discourse, trust in rationality, dissemination of knowledge and public engagement (Pelikan, 1992). Abbott was deeply committed to these values, particularly the latter value of advancing the University’s responsibility to improve society. Her views were

students from taking courses at SSA, saying, "The greatest damage done to the City of Chicago was not the product of corrupt politicians or criminals but of women reformers" (Bulmer, 1984, p. 68 following Rauschenbush). Further, he encouraged students to adopt the stance of a value-neutral, objective scientist. Perhaps in part to disparage the work of the SSA women as well as to distinguish sociology from social work, Parks told a group of students interested in race relations that "the world was full of crusaders and that the student role was to be that of the calm, detached scientist who investigates race relationships with the same objectivity with which the zoologist dissects the potato bug." (Bulmer, p. 76, quoting Park).

Abbott, for her part, was disparaging of what she viewed as the pseudo-objective, pseudo-scientific approach of male sociologists. Her view was that it was possible, and indeed preferable, to conduct a systematic analysis while engaged in social work practice. She describes other social scientists as:

. . . very timid. They are afraid that we cannot be scientific because we are trying to find a remedy for the evils with which society has to deal, but if it is unscientific to do this, to follow diagnosis by curative treatment, then we are quite willing to be called by some other name. (Are There Underlying Principles. . .? 1930, p.18, [A3;8])

Deegan (1988) notes that ultimately this antagonism between the male sociologists and women reformers led to a redefinition of the boundaries of sociology. Women reformers, rather than being rewritten out of the history of the field, were

redefined into the distinct profession of social work. She notes further this shared history of sociology and social work in the settlement movement has been largely forgotten. Most historical accounts fail to document that, at Chicago, the emerging profession of social work sought legitimacy while staying true to its reformist origins, while the discipline of sociology sought legitimacy by repudiating this aspect of its history.

For their part, the SSA women were very clear about the distinction between SSA and the other social sciences, and the role of research and knowledge development was central to this distinction. As a means of competing with the other social sciences, they claimed a particular jurisdiction for social work – a jurisdiction that saw research and knowledge development as an integral part of practice. According to Edith Abbott:

Our field is a clearly defined one falling within the social science territory. It is social treatment with the object of providing social well-being. And social treatment, in its widest sense . . . includes social research with the special object of developing social policies, for these in turn develop social treatment. ("Are There Underlying Principles. . .?" 1930, p.18, [A3;8])

To a great extent, the vision of Abbott and Breckinridge anticipated the types of translational and intervention research that characterize the work of many social work researchers today. It further anticipated feminist analyses of philosophy, science and social work (Krantz, 1988). Specifically, many feminists stress the synergy between research and practice, the

welfare, but that could be of great value in advancing its capacity. Their frequent use of the word “scientific” clearly referred to science as a means for rationalizing and systematizing a set of activities. Abbott was fond of quoting Arnold Toynbee whose connotation for science was similar when he stated, “To make benevolence scientific is the great problem of the present day” (“The University and Social Welfare”, 1930, [5;4]). Abbott echoes this usage and connotation when she states, “Our public charitable institutions have been left to the policy of drift, chance and fate, instead of being placed under scientific management” (“The University and Social Welfare”, 1930, pp. 6-7 [5;4]).

Research integrated with practice

From the beginning, Abbott and Breckinridge insisted on the integration of research and practice. They eschewed the unidirectional transfer of theories and evidence to practice – or the model of “social worker as consumer of knowledge” as we sometimes describe it today. Rather, Abbott and Breckinridge pointed to the important synergy between research and practice and contended that each activity required the other. Their view was that researchers without the insights that come with practice have no basis for understanding the causes of social problems or contemplating possible remedies. They were concerned that researchers operating outside the practice realm would produce arid findings irrelevant to practice. Abbott concluded:

If social work is to go on, it can only develop scientifically with the help of well-trained social workers ... all the investigating techniques in the world

will produce nothing but mechanical results ... the investigator (will be) a headless machine. (“Research in the Program of Social Worker and Agency”, 1931, p. 2, [5;14])

Thus, for Abbott, the quality and relevance of research improved when it was integral to practice and conducted by “well-trained” social workers.

Social work true to reformist origins

Within the context of the University of Chicago, early social workers also had to distinguish themselves from the developing discipline of sociology. In the Progressive Era, before World War I, social reform efforts – often centered in settlement houses – were quite popular and engaged a mixture of activists, clergy and academics. Academics Breckinridge and Abbott were very active in the settlement house movement, living at Hull House (from 1908 to 1920) and working closely with activist Jane Addams. They were part of a network of social reformers, many of whom referred to themselves as “applied sociologists”. At this point in time, social work was not strongly differentiated from the discipline of sociology. Academic sociology also was a young discipline, and adherents were eager to find ways to establish legitimacy. Ultimately, they did so by rejecting their reformist beginnings and seeking legitimacy by emulating the natural sciences and adopting a rhetoric of scientific objectivity.

Robert Park, a member of the University of Chicago Sociology Department, was strident in his anti-reformist rhetoric and openly antagonistic toward the SSA women. He discouraged

going through a period of rapid industrialization and urbanization, and social work activity was either voluntary philanthropic activity carried out mostly by middle-class women or was part of an emerging political patronage system where providing assistance was connected to garnering a vote. By the second half of the 20th century, however, social work in the U.S. was a much more professionalized activity, organized into a mixture of both public and private nonprofit social service organizations cutting across diverse domains of health, mental health, child and family welfare, youth development and job training.

Claiming professional jurisdiction

Modern analyses of professions rely on systems or institutional theories that highlight the process by which professions emerge and develop in relation to other professions (Abbott, 1988). These theories focus on the fact that professions exist in an organizational field where they are constantly in competition for domains of activity where they can control the work and exert professional expertise. In this struggle for professional jurisdiction, the knowledge base of a particular profession becomes, according to Abbott, the "currency of competition". Professionals use their knowledge base to move into new areas and to make claims of effectiveness and efficiency. Marsh (2000) points to the development and application of single-case research methodologies in social work as an example of the use of new knowledge to claim greater accountability and more effective contributions as "practitioner-researchers" (see also Reid, 1994). It is important to note the knowledge base of a profession is typically maintained at a level of abstraction that is logically consistent but disaggregated so that it is more

relevant to theorizing, researching and developing new knowledge than to resolving practice problems. These ideas related to the emergence and development of professions provide a robust framework for analyzing the successful development of schools of social work in research universities.

Research and knowledge development: A primary professional task

A fundamental dilemma for social workers during the emergence of the profession was to distinguish themselves from other professional and non-professional helpers – from the work of the clergy on one hand, and political workers on the other. During the founding years of the School, the provision of charity, or social work, was carried out under the purview of the church or of untrained political appointees who were often given control of public welfare agencies. The founding mothers of SSA, Edith Abbott and Sophonisba Breckinridge, were concerned about the unsystematic and unscientific provision of social assistance by these groups. Their articulation of a more systematic approach to social work placed research and knowledge development at the center of the professionalization enterprise. Further, they were quite specific about the synergistic relation between research and practice.

Both Abbott and Breckinridge were academically-oriented, having received advanced degrees from the University of Chicago (Abbott, a Ph.D. in political economy and Breckinridge, a law degree). They recognized the scientific method as a way of knowing that could not only bring legitimacy to this young field of social work and social

The idea of Social Work Research and Education

Prof. Jeanne C. Marsh
School of Social Service Administration
The University of Chicago

ARNULF M. PINS MEMORIAL LECTURE

May 24, 2009

**PAUL BAERWALD SCHOOL OF SOCIAL WORK
AND SOCIAL WELFARE
THE HEBREW UNIVERSITY OF JERUSALEM**

האוניברסיטה העברית בירושלים
הרשות לספריות
הספרייה לחינוך ועבודה סוציאלית